

[Lønger]

for advokatbeskikkelse, som var stillet, og som der blev stemt om ved andenbehandlingen.

Ganske vist siger justitsministeriet, at advokatbeskikkelsen vil betyde en vis forsinkelse af sagsbehandlingen, og det er da også noget af en forklaring naturligvis, men straks efter siger justitsministeren så også, at denne forklaring ikke er afgørende. Hvad der så er afgørende, det må stå hen i det uvisse. Nogen forklaring på, hvorfor regeringspartierne og socialdemokratiet og fremskridtspartiet stemte på den måde ved anden behandling, har vi endnu ikke fået. Sådan skulle det altså ikke være, må vi bare konstatere.

Mest skandaløst er dog justitsministerens forsøg på at bortforklare, at han har administreret udlændingeloven på en måde, der ikke er helhjertet. Først siger han, at når flygtningenævnet ændrer direktoratets afgørelser, så er det, fordi asylansøgeren har givet en ny forklaring i forbindelse med nævnsbehandlingen, og det bruger han som forklaring på, at så er direktoratets vurdering ikke anfægtet. Nej, men det, der er anfægtet, er det grundlag, som det er lykkedes direktoratet at tilvejebringe for sin egen vurdering, og det er der også grund til at anfægte. Det er her, administrationen ikke har været helhjertet; man har ganske enkelt ikke stimuleret den enkelte asylansøger til at fortælle om sine oplevelser, og den stimulering, der kunne ligge i, at man beskikkede en advokat, også når sagerne behandles efter den kommende procedure, ville man altså heller ikke være med til.

Dernæst påpeger justitsministeren så, at nævnets afgørelser i øvrigt ikke sjældent træffes med en betydelig dissens, hvad det så end skal illustrere; det kommer for mig at se ikke sagen ved. Men det får mig i hvert fald til at indskyde, at nu, hvor regeringspartierne og socialdemokratiet har brudt den brede enighed, der var om flygtningepolitikken, er netop spørgsmålet om sammensætningen af flygtningenævnet en af de ting, som vi vil begynde at se nærmere på. Umiddelbart er flygtningenævnet jo en slags anden instans, men en noget særpræget anden instans, hvor førstinstansen jo i realiteten er repræsenteret med op til 3 ud af 7 medlemmer, svarende til at byretsdommeren også havde sæde i landsretten, når en sag kom dertil.

Dernæst tager ministeren så fat på det mere moralske. Ansøgeren har jo ikke manglet

muligheder for at fremkomme med forklaring på et tidligere tidspunkt, siger ministeren, for det indskærpes hele to gange. Ja, hvor snæversynet har man lov at være? Tror justitsministeren, at den asylansøger, som har været igennem forfølgelse, tortur og måske overværet henrettelser af familie og venner, pludselig kan fortælle om de ting, som han har oplevet, til vildt fremmede mennesker, bare fordi man indskærper ham det? Tror ministeren, at det er rent pjat, når de siger på centeret for torturofre, at det tager lang tid, før de får den slags oplysninger ud af folk? Tror ministeren, at han kan klare med en indskærpning, hvad uddannede psykologer skal bruge dage og uger på at få frem? Det er i sandhed en forbløffende evne.

Endelig siger justitsministeren, at flygtningenævnet i mange tilfælde afviser nye forklaringer som utroværdige, som det hedder. Ja, netop, det er det, der sker. Det er netop det, der i de fleste tilfælde er den sikre gevinst for en ikke-helhjertet administration af udlændingeloven: så vil flygtningen tage sig ud som utroværdig.

Og med lovforslaget sker der i stedet noget andet. Nu kan man slippe af med et stort antal asylansøgere allerede i løbet af en uge. Direktoratet og ministeren risikerer ikke mere at skulle lide den tort, at ansøgere, som var karakteriseret som åbenbart grundløse, ender med ikke blot at få flygtningestatus, men oven i købet bliver anerkendt som konventionsflygtninge.

Så kan hr. Torben Lund godt sige, at lovforslaget ikke ændrer ved selve indholdet i det danske flygtningebegreb. Det vil jeg også gerne medgive hr. Torben Lund at det ikke gør, det er stadig væk det samme flygtningebegreb, vi bruger, men lovforslaget hindrer folk i at nå frem til en egentlig sagsbehandling, så de får mulighed for overhovedet at bruge det flygtningebegreb, som ganske rigtigt fortsat er uændret.

Og det er ikke så få asylansøgere, som skal afvises på den måde. Direktør Tornøve kom uden tvivl meget tæt på sandheden, da han til Berlingske Tidende den 5. december 1985 sagde, at det nok var en tredjedel, der ville blive dømt åbenbart grundløse. Ganske vist vil ministeren ikke vedkende sig udtalelsen i sit svar til retsudvalget, men det er for så vidt også lige meget, for i et andet svar fra ministeren til retsudvalget, nemlig om kapa-